Četvrtak, 07.11.2013.g.

Danas na naše župno KLANJANJE ŽIVOM GOSPODINU ISUSU U

PRESVETOM OLTARSKOM SAKRAMENTU nisam nosio nikakvu posebnu

nakanu.

SAMO SAM ŽELIO TAMO BITI. Onda mi se nekako iskristalizirala

nakana da molim za DRAGE DUŠE U ČISTILIŠTU koje najviše trpe i

pate, i za sve one koji se preporučaju u moje molitve. Da, to ću nositi

pred ŽIVOG GOSPODINA pa kako bude tamo pred NJIM…

I nisam stigao završiti radove koje sam planirao, i dobili smo neplanirani

posjet, i dugi telefonski poziv, i umor od cjelodnevnog skakanja za

materijalom i majstorima … sve su to bile kušnje, kroz koje me zli

pokušao "odvući" od odlaska na misu i poslije na klanjanje.

Nije uspio. Možda malo, jer nisam stigao na molitve prije mise za drage

DUŠE U ČISTILIŠTU koje se mole u našoj crkvi tokom mjeseca

studenog prije svake večernje mise.

Ali, nekako sam se radovao i misi i KLANJANJU.

A u zadnjih nekoliko mjeseci često u sebi, u raznim situacijama, znam

govoriti riječi, koje sam prvi put zapamtio kada je dragi fra Zvjezdan Linić

održao jednu od svojih velikih duhovnih obnova u velikoj sportskoj

dvorani u Zagrebu, "Ledenoj dvorani". Te godine se duhovna obnova

vodila pod geslom "GOSPODIN MOJ I BOG MOJ". I nekako su se

usjekle u moju nutrinu.

A u zadnje vrijeme, GOSPODIN MOJ I BOG MOJ, ponovio sam na

stotine puta. I još uvijek ponavljam. I ne iz nekog posebnog razloga.

Nekako sam s tim počeo na misama kada sam kleknuo na svećenikove

riječi prilikom dizanja i pokazivanja ŽIVOG GOSPODINA ISUSA

KRISTA U POSVEĆENOJ HOSTIJI.

Nakon svećenikovih riječi "EVO ISUSA …." i nakon toga mojih riječi

"GOSPODINE, NISAM DOSTOJAN DA UNIĐEŠ POD KROV MOJ

NEGO SAMO RECI RIJEČ I OZDRAVIT ĆE DUŠA MOJA", ja sam

ostao još nekoliko sekundi klečati i tada sam se počeo "hvatati" da su mi

u srce, i potiho na usne, došle riječi "GOSPODIN MOJ I BOG MOJ".

Ili, kada uđem u crkvu, smočim ruku u posvećenoj vodi i prekrižim se,

pogledam prema SVETOHRANIŠTU GDJE JE ŽIVI GOSPODIN ISUS

U PRESVETOM OLTARSKOM SAKRAMENTU I POSVEĆENIM

HOSTIJAMA, tada mi također, onako spontano, ne svaki put, dođu

ponovno u srce i potiho na usne te riječi; GOSPODIN MOJ I BOG

MOJ.

A znam te riječi ponoviti u sebi u raznim drugim situacijama kada sam u

crkvi. Pa i van nje.

Prije nekog vremena na jednoj misi, u propovijedi, čuo sam da je te riječi

izgovorio Sveti Toma, apostol, poznat pod nadimkom "NEVJERNI

TOMA", kada se njemu i apostolima ukazao GOSPODIN ISUS nakon

SVOG USKRSNUĆA, a dragi Toma nije vjerovao da je to njegov

USKRSLI GOSPODIN sve dok mu nije svoj prst stavio u ranu.

Tada je dragi Toma za sebe i sve nas ispovjedio svoju vjeru NAŠEG

USKRSLOG SPASITELJA, kao prvi koji je priznao da je GOSPODIN

ISUS USKRSLI BOG I ČOVJEK.

I nije čudno što i ja ponavljam u svom srcu tako često te riječi i što su mi

se tako usjekle u moju dušu, srce i misli.

I JA SAM TO SPOZNAO NAKON DUGIH GODINA SUMNJI I

NEVJERE.

A MENI SE NIJE UKAZAO PREDRAGI NAŠ GOSPODIN "U ŽIVO"

KAO DRAGOME TOMI I DRUGIM DRAGIM APOSTOLIMA.

ALI MI SE UKAZAO. U MOM SRCU I MOJOJ DUŠI.

NA POČETKU MOJEG OBRAĆENJA SKORO DA SAM I JA ONO

JUTRO U SVOJOJ DNEVNOJ SOBI, NA KOLJENIMA I U SUZAMA

KLIKNUO: "GOSPODIN MOJ I BOG MOJ!"

NISAM KLIKNUO GLASOM. ALI JE KLIKTALA MOJA DUŠA I MOJE

SRCE.

MOJE MISLI, MOJE BIĆE SE JOŠ TREBALO PROČISTITI DA BI

TA SPOZNAJA BILA SASTAVNI DIO MOJEG CIJELOG BIĆA.

GOSPODIN MOJ I BOG MOJ!

SADA JE ŽIVI GOSPODIN ISUS U MENI I ZATO JA STALNO

KLIKĆEM: "GOSPODIN MOJ I BOG MOJ!"

No, malo me mučila ona konstatacija o tome da je tim riječima Sveti

Toma apostol prvi priznao USKRSLOG ISUSA ZA SVOG BOGA I

GOSPODINA.

A što je sa Svetom Marijom Magdalenom koja je prva vidjela USKRSLOG

SPASITELJA i s Njime razgovarala ispred groba iz kojeg je uskrsnuo?

Zar i ona nije priznala USKRSLOG GOSPODINA ZA SVOJEG BOGA I

GOSPODINA?

S tim sam se mislima nekako pripremao za klanjanje.

I onda se sjetim onih riječi koje draga svetica uputila USKRSLOM

GOSPODINU: "RABBUNI!", što znači: "UČITELJU!"

TA DRAGA SVETICA NIJE TAKO DALEKO RAZMIŠLJALA KAO

SVETI TOMA. MOGU JE ZAMISLITI KAKO UPLAŠENA I ZBUNJENA

TAMO STOJI ILI KLEČI I TRAŽI, I RAZMIŠLJA, KUDA SU MOGLI

STAVITI TIJELO NJEZINOG LJUBLJENOG GOSPODINA.

I nije prepoznala GOSPODINA, nije joj bilo dano za spoznati u tim

trenucima, kada joj se prvoj Gospodin Isus ukazao poslije svojeg

uskrsnuća, da je taj čovjek s kojim razgovara kod otvorenog Isusovog

groba upravo NJEZIN LJUBLJENI GOSPODIN.

I kad ju je dozvao: "MARIJO!", ona je spoznala da je to pred njom

njezin LJUBLJENI GOSPODIN, i rekla mu je, iz srca koje GA JE

VJEROJATNO LJUBILO KAKO JEDNO LJUDSKO SRCE MOŽE

LJUBITI: "UČITELJU!"

I ponovio sam u sebi više puta tu riječ koju je ta svetica uputila

USKRSLOM GOSPODINU.

UČITELJU…

I zasuzile su mi se oči. Naš dragi kapelan izložio je PRESVETI

OLTARSKI SAKRAMENAT I ŽIVOG GOSPODINA U NJEMU NA

OLTARU, gdje stoji tokom klanjanja, a moje srce i duša i misli

ponavljaju:

UČITELJU… UČITELJU… UČITELJU…

UČITELJU…

GOSPODIN MOJ I BOG MOJ… UČITELJ

MOJ…

I suze u mojim očima su mi "govorile" da je draga svetica ispovjedila tada

za sve nas ljude jednu veliku ljubav prema NAŠEM USKRSLOM

SPASITELJU, GOSPODINU ISUSU KRISTU.

Nije ona bila apostol, izabrana, sa dobivenim poslanjem kao Sveti Toma,

koji je ispovjedio tada našu vjeru svojim riječima.

Ne, draga svetica ispovjedila je tada ljubav mnogih nas grješnika kroz

tisuće godina, I MENE GRJEŠNIKA MEĐU SVIMA NJIMA, koji smo

spoznali koliko nas taj USKRSLI GOSPODIN ISUS KRIST VOLI.

NJU JE OSLOBODIO SEDAM ĐAVOLA, MENE JE OSLOBODIO TKO

ZNA ČEGA I KOGA, NE ZNAM, ALI ME, NADAM SE, SPASIO OD

VJEČNE PROPASTI.

UČITELJU… (i sad mi idu suze),

UČITELJU MOJ …

GOSPODIN MOJ I BOG MOJ.

SVET I PRESVET.